

vybočila, o tom rozhodnouti je v příslušném řízení správním; žalující nebylo v tom, aby takové řízení a rozhodnutí vyvolala, zabráněno tím, že jí oběžník doručen nebyl. Nesejde na tom, že se žalující strana po právní stránce opírá o předpisy zákona proti nekalé soutěži, tedy předpisy občanskoprávní, protože rozhoduje podstata věci a podstata nároku, jak se jeví podle skutkového děje žaloby, podle něhož jde v souzeném případě o projev z oboru úřední kompetence, který nemůže být předmětem řízení před soudy jako občanskoprávní věc.

Čís. 15104.

Paušální ujednání poradce ve finančních věcech o obstarávání všech řádných daňových věcí za pevnou roční odměnu netýká se dávky z majetku a z přírůstku na majetku.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1936, Rv II 692/34.)

Žalobce zavázal se obstarávati žalovanému jeho daňové věci za určité doby za pevně stanovený roční paušál. Tvrdě, že žalovanému konal v letech 1922—1932 v jeho věcech, týkajících se dávky z majetku a přírůstku hodnoty veškeré práce včetně opravných prostředků, žádá přiměřenou odměnu v zažalované výši. První soud uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Žalobce zavázal se smlouvou obstarávati žalovanému všechny jeho věci daňové, kromě důchodkového trestního řízení a stížností na správní soud. Poukazuje-li žalobce na to, že v kontextu nabídky mluví o řádných daních slovy: »ich habe daher den Plan gefasst die Besorgung sämtlicher ordentlicher Steuerangelengheiten zu übernehmen«, sluší uvážiti, že hned v úvodu cirkuláře mluví též o státních, zemských, obecních a jiných (etc.) dávkách, jež subsumuje pod otázku daňovou (Steuerfrage) a hned v další větě mluví o dávkách a daňových zákonech. K vysvětlení, nač se nabídka vztahovala, lze sáhnouti k podobné úmluvě, kterou žalobce uzavřel písemně s jinou stranou, kde se zavázal udíleti vysvětlení ve všech berních záležitostech, spadajících do kompetence berních správ a jejich vyšších stolic. I dávka z majetku a přírůstku na majetku jest zajisté berní věcí a spadá do kompetence berní správy. Již tedy tyto úvahy vedou k tomu, že v ujednaném paušálu byla zahrnuta též odměna za provedené dávky z majetku a z přírůstku na majetku. Tím více jest míti za to, že je tomu tak, když i jeden ze soudních znalců vykládá smlouvu tímž způsobem a uvádí, že práce za dávku z přírůstku na majetku patří k pracím, týkajícím se daňových věcí, že i tuto dávku jest připočísti k daním, že se zákon o dávce z majetku odvolává v několika bodech na zákon o přímých daních, že přímé daně úzce jsou spojeny s dávkou z majetku a že tato dávka i dávka z přírůstku hodnoty patří beze sporu do kompetence berní správy. Kdyby snad i tento výklad smlouvy nebyl úplně bezpečný, tu najisto je zde v té příčině pochybnost, když i sám odborník vykládá cirkulář tak, že také dávka z majetku a z přírůstku

hodnoty na majetku spadala do oboru smluvené činnosti žalobcovy. Pak ale sluší přihlížeti k § 915 obč. zák. a musí tedy žalobce nésti následky toho, že v onom oběžníku mluvil všeobecně o dávkách a daňových záležitostech, avšak dávku z majetku a z přírůstku hodnoty na majetku z paušálního honoráře nevyloučil a ve své nabídce použil výrazů nejasných.

Nejvyšší soud uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Jde o to, zda práce spojené s dávkou z majetku a z přírůstku hodnoty na majetku spadají pod paušální dohodu, již strany ujednaly na podkladě žalobcovy nabídky. V důvodu tohoto oběžníku zmiňuje se žalobce ovšem o »dávkách« a nerozlišuje mezi daněmi a dávkami. Avšak již v druhém odstavci mluví jen o daních a odůvodňuje, proč je žádoucí pro obchodníky a živnostníky, by se obrátili na odborníka-poradce v daňových záležitostech, odkazuje v příštím odstavci k tomu, že svazy a organizace zřízené k ochraně poplatníků (»Steuerschutzstellen«) nevystačí, ježto pro větší okruh členů nemohou daňovým věcem jednotlivcovým věnovati nutnou pozornost, jak tomu je třeba při sepsání přiznání a žádostí, odpovědí na úřední dotazy, podání opravných prostředků a pod. Žalobce končí tento úvod, mající za účel vysvětliti a objasniti následující jeho nabídku, že je nutně třeba, aby odborník zpracoval všechny daňové záležitosti pro omezený okruh zájemníků za přiměřenou odměnu, nedosahující výši honorářů, jež požadují právníci, kteří v daňových záležitostech ani nejsou odborníky v pravém slova smyslu. Teprve v dalších odstavcích je vyjádřena konkrétní nabídka žalobcova a jest k těmto odstavcům přihlédnouti v celku a nelze tu vytrhnouti jen jednu větu ze souvislosti celkové nabídky. Žalobce totiž uvádí, že se rozhodl vystoupiti ze státní (finanční) služby a převzít obstarávání všech řádných daňových záležitostí pro malý počet podnikatelů za pevný roční paušál, jehož výši žalobce blíže rozebírá. Konečně činí žalobce dotaz na adresáta, zda je ochoten ho pověřiti obstaráváním svých daňových záležitostí, vyjímajíc důchodkové trestní řízení a stížnosti na správní soud, kteréžto práce by musely býti odměněny zvláště podle výsledku. Podle § 914 obč. zák. nelze při výkladu smluv lpěti na slovech, nýbrž jest vyšetřiti pravou vůli stran a smlouvě tak rozuměti, jak to odpovídá zásadě poctivého styku. Nezáleží tedy na tom, že nauka činí rozdíl mezi daněmi, dávkami a poplatky, a že v některé učebnici dávka z majetku a z přírůstku na majetku není uvedena v určité skupině plnění, jež jsou uložena občanům z důvodu a u výkonu výsostních práv finanční státní správy. Nesejde ani na tom, jak vyslechnutí znalci posuzovali spornou smlouvu, neboť jde tu o výklad smlouvy, tedy o právní otázku, již jest řešiti soudu a nikoli znalcům. V souzené věci je vycházeti z toho, že se žalobce zavázal obstarávati žalovanému jeho daňové věci za určité doby a že byl ujednan za tyto úkony určitý roční paušál stejné výše. Již z pojmu ročního stejného paušálu je zřejmý úmysl stran odměniti touto úplatou

takové úkony, jež se ročně opětuji a mají v každém roku asi stejný rozsah, nikoli však též ojedinělé, mimořádné úkony, spojené s neobyčejnou námahou. Tomu nasvědčuje i výše ujednaného paušálu, který v souzené věci byl velmi mírný, neboť podle zjištění nižších soudů činil v prvních pěti letech ročně 1400 Kč a v dalších pěti letech ročně 1000 Kč, a nemohlo tudíž býti úmyslem stran, aby právník-odborník za takový nepatrný honorář konal mimořádné, s obzvláštní námahou a ztrátou času spojené práce, jak tomu bylo při dávce z majetku a přírůstku na majetku, hledí-li se k podstatě této dávky a k složitosti příslušných předpisů, zejména když šlo o jmění, záležející z rozličných složek v ceně přes jeden a půl milionu Kč. Dávka z majetku a přírůstku na majetku není dále »řádnou« daňovou záležitostí, neboť jde tu o jednorázové plnění státu svou povahou zcela zvláštní, zavedené k určitým, v zákoně vymezeným účelům (§ 1 zák. čís. 309/20 Sb. z. a n.) a tato dávka se nepřiznává a nevyměruje z běžných příjmů nebo výnosů, a neslouží ku krytí běžných potřeb, jak tomu je u jiných daní. Zavázal-li se tedy žalobce obstarávati žalovanému »řádné daňové záležitosti«, nelze to vykládati v ten smysl, že tím i převzal agendu této zvláštní mimořádné dávky, a odměna za ni není obsažena v ujednaném paušálu. Mylný jest názor, že při výkladu sporné smlouvy lze přihlídnouti k ujednání, jež uzavřel žalobce s jinou stranou, ježto nebylo tvrzeno, ani prokázáno, že toto ujednání bylo stranám známo při sjednání sporné smlouvy a že se chtěly řídit touto dohodou s jmenovaným spolkem. Nabízel-li žalobce žalovanému své služby k obstarávání jeho daňových záležitostí anebo »všech řádných daňových záležitostí«, nelze mu vytýkati, že se vyjádřil nejasně nebo pochybně, pročez nelze tu ani použití vykládacího předpisu § 915 obč. zák. Odvolací soud důsledkem svého názoru nezabýval se dalším obsahem odvolání, zejména výší žalobního nároku. Věc není tedy zralá k rozhodnutí (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 15105.

K § 1163 obč. zák.

Spokojí-li se s tím zaměstnanec, stačí ve vysvědčení o služebním poměru jen potvrzení doby služby, po případě potvrzení, kdy a jak se skončil služební poměr.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1936, Rv II 103/36.)

Žalobce uplatňuje, že byl u žalované židovské náboženské obce zaměstnán jako kantor a košerák a vykonával též úkoly tajemníka a pokladníka, že není již aktivně činným, a domáhá se na žalované náboženské obci vydání listiny, jíž se stanoví, že byl dán od 1. ledna 1930 na trvalý odpočinek. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto